τινος ἀνθοδέσμης, ἢ θὰ εἰσβάλῃ διὰ τῆς θύρας, διὰ τοῦ παραθύρου, ἀπὸ τῆς στέγης, ἀπὸ τῆς *ταρράτσας*.

— Ποιὰ, ἀδελφέ ;

— Ἐκείνη, ἐκείνη, ἐκείνη, ἥτις φεύγουσα θ' ἀφήσῃ τόσα πένθιμα κενὰ ἐν Ἀθήναις, ὡς πλοῖον ὅπερ καταποντιζόμενον σχηματίζει πρὸς στιγμὴν ἄγριον κενὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ — τοῦ ἔρωτος.

—

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς ῥέμβης εὑρισκομένου τοῦ κ. Ἀϊχλερ ὁ κ. Δεληγιάννης θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ διπλωματικῶς ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος, ἀλλ' εἶναι καὶ αὐτὸς ἐρωτευμένος ἂν ὄχι μὲ καμμίαν **ἄλλην**, τοὐλάχιστον μὲ τὴν πρωθυπουργίαν, ἣν αὐτὸς συνταυτίζει μὲ τὴν ἄλλην.

—

Ἔκαμεν ὅμως εἰς τὸ τραπέζι πρόποσιν διὰ τῆς ὁποίας διηρμήνευσε λέγει ὅλα τὰ αἰσθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τριπλῆ φωνὴ ἠκούσθη τῶν τριῶν Ἰακωβάτων :

— Ὄχι, ἐμεῖς, ὄχι ἐμεῖς.

—

Παρῆσαν ὅμως καὶ οἱ τρεῖς των εἰς τὴν Δοξολογίαν τῆς ῥωσικῆς ἐκκλησίας· δὲν γνωρίζομεν ἂν προπαρεσκευάσθησαν προηγουμένως· διότι κατὰ τὴν πεποίθησίν των ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσίας ὅστις εἶναι καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας ὡς γνωστὸν, εἶναι Τοῦρκος, καὶ ὅστις πάει εἰς τουρκικὸν ὄζαμι, προηγουμένως ὑφίσταται *κάτι τι*.

— Δὲν εἶναι ἔτσι κύριε Γεωργαντάρα ;

—

— Μὰ διατί ἔχουν οἱ Ἰακωβάτοι αἰωνίαν πάλην μὲ ὅλους καὶ ὅλα ;

— Διότι εἶναι βουλευταὶ *Πάλης*.

—

Ὁ φίλτατος Μίμης Κορομηλᾶς μᾶς εἶχεν ἀποκαλύψει τὴν χαριεστάτην ἀλληλογραφίαν ἑνὸς κωμικοῦ τραγικοῦ καὶ ἑνὸς τραγικοῦ κωμικοῦ.

— Σὺ, φίλτατε Βλάχε, ἐξεῦρες τὴν γλῶσσαν τῆς κωμῳδίας, μένει τώρα νὰ ἐξευρεθῇ ἡ γλῶσσα τῆς τραγῳδίας.— **Βερναρδάκης.**

— Σὺ, φίλτατε Βερναρδάκη, ἐξεῦρες τὴν γλῶσσαν τῆς τραγῳδίας, μένει τώρα νὰ ἐξευρεθῇ ἡ γλῶσσα τῆς κωμῳδίας. — **Βλάχος.**

Ποῦ νὰ ἤξευρε ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανελαμβάνετο ὁ αὐτὸς χαριτωμένος διάλογος μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ Βερναρδάκη καὶ τοῦ Βυζαντίου τῆς «Ἡμέρας»:

— Εἰπὲ, φιλόπατρι καὶ περινούστατε κ. συντάκτα τῆς «Ἡμέρας» ἐὰν λέγω ἀληθῆ ἢ ὄχι.—**Βερναδάκης.**

— Δυστυχῶς ἀληθῆ, ἀληθέστατα, *σοφὲ* καὶ ἀξιοσέβαστε φίλε.—**Βυζάντιος.**

Ἄ ! Μὰ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὁ ἕνας βαστᾷ τοῦ ἄλλου λεκάνην !

—

Καὶ τὸ δίπλωμα αὐτὸ τῆς σοφίας δίδεται ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου τῆς «Ἡμέρας» εἰς τὸν ποιητὴν τῆς *Εἰκασίας* ἐπ' εὐκαιρίᾳ τριῶν μωροτάτων ἄρθρων, γραφέντων μὲ ῥούσικη μελάνη, δι' ὧν ὁ συντάκτης τῆς Κατηχήσεως καὶ τῆς Γραμματικῆς, ὁ κατὰ Κόντον κάπηλος καὶ παλιγκάπηλος, δίδει μαθήματα πολιτικῆς εἰς τὸν ἀοίδιμον Δεληγεώργην.

—

Εἶχε γράψει μίαν φορὰν ὅτι ἐγεννήθη ξυλοκόπος. Διατί νὰ τὸ λησμονήσῃ τόσον γρίγορα; Δὲν ἦτο καὶ τόσον ἄδοξον ἐπάγγελμα. Θὰ εἶχε νὰ λέγῃ τοὐλάχιστον ὅτι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν Γλάδστωνα.

—

— Δὲν μὲ λὲς δὰ τί ἦλθε ἐδῶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ κ. Καλοθῆς ;

— Μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ πέσῃ φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸν χορὸν τοῦ κ. Τσιγγροῦ, ἀπειλῶ νὰ καταπατήσῃ ἓν ἀθηναϊκὸν φροῦτον.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΕΡΠΙΕΡΗ.

—

Ὅλα τὰ δεύτερα εἶναι καὶ καλλίτερα. Εἰς τοῦτο μόνον οἱ ποιηταὶ ἀντιτείνουν, οἵτινες θ' ἀρχίσουν ψιθυρίζοντες : — Καὶ τὸ πρῶτον φίλημα ; — Ὁ πρῶτος ἔρως ; — Τὸ πρῶτον δάκρυ ;—Ἀλλὰ τοὺς ποιητὰς δὲν τοὺς ἀκούομεν, διότι καὶ σὺ, ἀναγνώστρια, καὶ ἐγὼ πολὺ καλὰ γνωρίζομεν τί ἀξίζει τὸ δεύτερον φίλημα, ὁ δεύτερος ἔρως καὶ κάποτε κάποτε ὁ δεύτερος γάμος.

Διὰ τοῦτο πηδοῦμεν ἀμέσως ἐντὸς τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Σερπιέρη, ἁρπάζει ὁ εἷς τὸν ἄλλον, χορεύομεν τὸ πρῶτον βάλς καὶ ἔπειτα συμπλεκόμεθα παρατηροῦντες, παρατηρούμενοι, κακολογοῦντες, κακολογούμενοι.

* *
*

Μὰρς λοιπόν !

Ἡ διαφορὰ τοῦ δευτέρου χοροῦ πρὸς τὸν πρῶτον τῆς κ. Σερπιέρη εἶναι τόσῳ ζωντανὴ, ὥστε μπορεῖς νὰ τὴν ἀσπασθῇς—τὴν διαφοράν. Ὁ πρῶτος ἦτο πείραμα, ὁ δεύτερος πείραγμα — τοῦ κ. Τσιγγροῦ. Ὁ πρῶτος ἦτο γύψινον πρόπλασμα· ὁ δεύτερος μαρμάρινον καλλιτέχνημα.

Ὅ,τι δὲν ἐσκέφθη ὁ ἀρχιτέκτων κ. Θεοφιλᾶς, ὅτι ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτῷ ἠδύνατό ποτε νὰ συμβῇ τὸ μέγα θαῦμα νὰ δοθῇ χορὸς, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ προνοηθῇ καὶ τόπος διὰ μουσικὴν, τὸ ἐσκέφθη ὁ οἰκοδεσπότης, κατασκευάσας πρόσθετον παράπηγμα, ὅπερ ἐνηγκαλίζετο ὅλον τὸ μέτωπον τῶν αἰθουσῶν, καὶ εἰς ὃ ἐτοποθετήθη ἡ μουσική.

Οὕτω πρὸς στιγμὴν διὰ τοὺς δειπνοῦντας μάλιστα ἐν τῇ Galerie ἐνόμιζες ὅτι παρίστασαι ἐν τῷ εἰς Μπαϋρόϊτ θεάτρῳ τοῦ Βάγνερ, ὅπου ἡ μουσικὴ εἶναι ἀόρατος, καὶ ἀκούεται ὑπογείως.

Καὶ μόνη ἡ μουσικὴ σὲ μετέφερεν εἰς τὴν γερμανικὴν μυθολογίαν τοῦ Βάγνερ, εἰς τὰς συλφίδας, τοὺς κύκνους καὶ τοὺς ἱππότας του ;

Ἤρκει πρὸς τοῦτο νὰ ἴδῃς τὴν κόμησσαν Δούπσκη, κύκνον ἀληθινὸν, λευκὰ ἐνδεδυμένην, ὡς πτηνὸν ὅπερ εἶναι ἕτοιμον νὰ ταξειδεύσῃ.

— Δὲν κακολογοῦμεν ὀλίγον ;

— Ἄ ! μᾶς τὸ ἐμποδίζει ἡ λευκή της ἐσθὴς, χρῶμα ἀθωότητος, ἀναιρούσης πᾶσαν κακολογίαν.

'Αλλὰ πῶς σὲ παγόνω ἐντὸς τῆς γερμανικῆς μυθολογίας, ὅταν ἐδῶ πλησίον μου κελαδοῦσα μὲ τὴν μελωδικήν της φωνὴν ἡ δέσποινα X*** ἥτις δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι δεσποινὶς, σχεδὸν ἐμφανίζεται ὑπὸ τὰ χρώματα ἀρχαίας ἑλληνικῆς καλλονῆς καὶ περιβολῆς, ἔχουσα τὴν ἐσθῆτά της δίκην ἑλληνικῆς χλαμύδος; Εἶναι ἡ κορασιακὴ νεότης ἥτις ζῇ ὑπὸ τὴν διαφανῆ της ἐπιδερμίδα, ἥτις λαλεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ κάλλους.

Πλησίον αὐτῆς, ὡς πρεσβυτέρα οἱονεὶ ἀδελφὴ, Σουλτάνα τῶν καλλονῶν, ἡ ἡδυπάθεια εἰς σχῆμα γυναικὸς, ἡ ποίησις τοῦ 'Ανακρέοντος εἰς τύπον ἀλαβάστρου.

Εἰς μίαν γωνίαν τὸν χρυσὸν τοῦ Λαυρίου εἰς τὴν κόμην της ἔχουσα, βιῶπις, ἔχει τὰ χείλη της φυλακὴν ἀπέραντον μειδιαμάτων καὶ φιλημάτων, τῶν ὁποίων ζηλότυπος διατελεῖ ἀρχιφύλαξ ἡ δέσποινα N***.

'Εὰν δὲν ἑλκύει τὸ ἐνδιαφέρον χορεύουσα, τὸ προσελκύει τρώγουσα, διότι ἀπεδείχθη πλέον ὅτι καλλονὴ καὶ πολυφαγία εἶναι συνώνυμα. Ἡ φθισικὴ τοῦ 'Αχιλλέως Παράσχου ποίησις δὲν ἔχει πλέον ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῶν ἀγγέλων μας. Οἱ ἄγγελοί μας διὰ νὰ πετάξουν—ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην—θέλουν ἀστακὸν καὶ καμπανίτην.

Χορεύτρια δεινὴ—τῶν ἀνδρῶν, δὲν χορεύεται, ἀλλὰ χορεύει, ἡ κ. Τ. Ρ.

Ὑπὸ μαῦρο βελοῦδο μία βασιλικὴ ἐπιδεικνύει χιόνας καὶ χάριτας, ἐνῷ κομψὴ χορεύτρια ἡ κ. Τ. φέρει ἐπάνω της ὀλίγας πήχεις ἀττικοῦ οὐρανοῦ, μία δὲ τῶν Πατρῶν συλφὶς, δύο ζωνταναὶ Καρυάτιδες καὶ ἓν ἐκ τῆς εὐώδους Χίου καταγόμενον γιοῦλι συμπληροῦσι τὴν πλουσίαν ἀνθοδέσμην, ἣν ἠδύνατό της νὰ σχηματίσῃ συλλέγων καλλονῆς καὶ ἔρωτος ἄνθη ἐκ τῶν ὡς θερμοκηπίων ἡδυπαθῶν αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ. Τόσον τὰ φυσικὰ καὶ τεχνικὰ μῦρα εὐωδίαζον τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἣν ἀναπνέων δίδεις ἐνιαυτῶν ζωὴν εἰς τὴν χανούμισσαν μνήμην σου. Ἐντὸς τῶν κυττάρων αὐτῆς ἀνεξίτηλοι ὡς ἐπὶ κλινῶν ἐκ πτίλων καταλείπονται αἱ καλλοναὶ θωπευόμεναι καθ' ἕκαστον λεπτὸν καὶ δευτερόλεπτον. Τοῦτο τοὐλάχιστον, ὅπερ εἶναι ἀληθῶς φυσιολογικὸν, ἠδύνατο ν' ἀφοπλίσῃ τὴν μωρὰν ζηλοτυπίαν συζύγων, ἐραστῶν, ἀδελφῶν, συγγενῶν.

*
* *

Τρία εἰδύλλια ἢ τρεῖς εἰκόνας ἐὰν ἤμην ποιητὴς, ἢ ζωγράφος ἠδυνάμην ν' αὐτοσχεδιάσω ἐκ τριῶν χαριτωμένων ἐπεισοδίων, ἅπερ τὸ δαιμόνιόν μου ῥίπτει ὡς λάφυρα εἰς τὴν διψῶσαν μελάνης καὶ σκανδάλων πέναν μου.

Τὸ «σχασμένο παποῦτσι» τῆς Κομήσσης ἐκ τοῦ δευτέρου Βασιλικοῦ χοροῦ ἔμεινε τὸ παπουτσοϊντεάλε τῶν δεσποινίδων μας, αἵτινες ἀπὸ τὸ σχίσιμο τῶν καρδιῶν κατήντησαν νὰ σχίζουν ὑποδήματα.

— Σὲ σφίγγει; — Συνταγὴ ἀλάνθαστος:

— Σχίσ' το.

Μία πηδηχτοῦλα ντάμα, ἧς ὁ χρωματισμὸς ἦτο ἀπροσδόκητος — ὅλα λευκὰ πλὴν τῆς ὑποδήσεως ἥτις ἦτο μαύρη—περιῆλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐγχειρίσεως αὐτῆς.

'Αλλὰ τὸ ὑπόδημα εἶναι ἐκδικητικόν. Νὰ τὸ ποδοπατῇς καὶ νὰ τὸ σχίζῃς μὲ ἀπάθειαν 'Αρεταίου—εἰς τοιοῦτο Σεδὰν ἀξίζει μία Πλέβνα.

Τὸ φουχτοπιαστὸν ὑπόδημα ἐν μέσῳ ἑνὸς κύκλου τοῦ ἐγκύκλου ἐπεθύμησε νὰ τσαχπινεύσῃ ὀλίγῳ καὶ ἔφυγεν.

Τὸ κυνηγοῦνε οἱ καβαλλιέροι, ἐκ πόθου νὰ προσφέρουν ἐκδούλευσιν εἰς ἕνα τόσῳ μωρακίσιο πόδι, ἀλλὰ τὸ παρασύρουν αἱ ἐσθῆτες τῶν Κυριῶν ἐκ πόθου νὰ ἐκθέσωσι τὴν δεσποινίδα, ἥτις ἐτόλμησε νὰ ἔχῃ τόσῳ μικρὸ πόδι.

'Επὶ τέλους τὸ «ἀπολωλὸς» ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κομψήν του θέσιν, ἀλλ' ἡ δεσποινίς του ἔλεγε:

— Δὲν μὲ μέλει γιὰ τὸ παποῦτσι ποῦ χάθηκε, φοβοῦμαι νὰ μὴν τὸ μάθῃ τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Ὅ εἷς ὃν τὸ ἔλεγεν ἐπανελάμβανεν ἀφελῶς τὸ ὄνομα τῆς ἐφημερίδος μας, ἐνῷ ἡ δεσποινὶς ἀκούουσα αὐτὸ διεμαρτύρετο καὶ ἐπορφυροῦτο.

Ὡραῖα μία, ὡς *ζίρ* περσικὸν, εἶχε μίαν πλευρὰν τῆς ἐσθῆτός της προδοτικῶς στρυφωμένην. Ἦτο ὡς τὰ φύλλα ἀκακίας τὰ ὁποῖα ἐγγιζόμενα συστέλλονται, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπειτα ἀνοίγουν. Αἱ ἐσθῆτες τῶν ὡραίων γυναικῶν περιβάλλουσαι τόσην ζωὴν εἶναι δυνατὸν νὰ μένωσιν ἄψυχοι; Τίς ἐραστὴς δὲν ἔσφιγξεν εἰς τοὺς κόλπους του θερμὴν ἐσθῆτα καὶ δὲν ἦτο εὐτυχέστερος τοῦ 'Ιξίονος ὅστις ψυχρὰν ἔσφιγγε νεφέλην;

Ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν χάριν τῆς πιθανότητος τοῦ εἰδυλλίου, διότι ἀπῃτεῖτο βέβαια καιρὸς ἕως ὅτου καὶ τὸ ἀσθενέστερον στρύφωμα λυθῇ ἐκ θέρμης τοιαύτης σαρκός.

Ὡς ὅταν ἀποκαλύπτηται ἀνδριὰς, τὸν ὁποῖον ἐπὶ πολὺ ψυχρὰ ἐκάλυπτε σινδὼν, οἱ ὀφθαλμοὶ παθαίνουν προσωρινὴν προσήλωσιν, οὕτως ἡ στιγμιαία δημιουργία φανομηρίδος ἐθάμβωσε καὶ τὰ φῶτα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα πρὸς στιγμὴν σύνεκέντρωσαν ὅλον τὸ φῶς των ἐκεῖ, εἰς μίαν γλυπτικὴν κνήμην, ἣν καλῶς ἐπροστάτευεν ὑψηλὴ ὑπερήφανος ὡς ντάλια κόκκινη μπόττα.

Τὸ τρίτον εἰδύλλιον ἐπαίχθη ἐπὶ τῶν ὑπέρων ἑνὸς λευκοῦ ῥόδου τοῦ 'Ιονίου, τὸ ὁποῖον καθημάτωσε μία βάρβαρος ἐπωμὶς, συγχρόνως σχίσασα μέταξαν καὶ ἐπιδερμίδα ἑνὸς χιονάτου βραχίονος.

'Επὶ ἄβροῦ πεδίου μάχης ἠξιώθη νὰ χύσῃ τὸ πρῶτον αἷμα ἡ ἐπωμὶς, ἐνῷ τὰ ῥόδινα χείλη τῆς κόρης ἔγλυφον τὴν σκληρὰν ἀμυχήν. Πόσοι θὰ προσεφέροντο νοσοκόμοι εἰς ἀμυχὴν τοιαύτην!

*
* *

Ὑπῆρχε καὶ ἓν ἀδαμαντοπωλεῖον πλωτὸν, ὅπερ μόνος ὁ κ. Μπούμπουλης θὰ ἐφαντάζετο ἴσως νὰ ἐκμεταλλευθῇ.

Θὰ ἦτο αὐτὸ τὸ ἀποκλειστικὸν *καγκὰρ* τῆς ἑσπέρας, ἐὰν ὁ κ. Λϊχλερ δὲν ἐφείλκυεν ὡς μαγνήτης ὅλην τὴν προσοχήν, τόσον ἦτο ἐναλλὰξ φαιδρὸς μελαγχολικὸς εὐνοούμενος. Ἦτο ἓν εἶδος θεάτρου ἐν θεάτρῳ, ποιήματος ἐν ποιήματι, χοροῦ ἐν χορῷ.

*
* *

'Αλλὰ . . . . ἐπείνασα. Ῥίπτομαι μετὰ τῆς Μούσης μου εἰς τὸν σάλον ὁδοιπόρων διὰ τὴν Galerie, ὅπου τὸ ἑστιατόριον ἔχει ὄψιν ἀληθῶς φανταστικὴν, τρώγω ὀλιγώτερον τῆς κομήσσης Δούπσκη, τινάσσομαι εἰς τὸ Κοτιλλιὼν ὡς ὁ αὐλικὸς Πάνος, περιβάλλω τὴν δικήν μου μίαν ταινίαν μεγαλοσταύρου, ῥεζιλεύω τὰ παράσημα, περικλείω εἰς μίαν ματιάν μου ὅλας τὰς ὡραίας, τὰς ἐλευθερόνω, τὰς καλονυκτίζω καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν τὰς βλέπω πάλιν ὡς φτερωτὰ ὄνειρα—κοιμώμενος.

Κρὶ-Κρὶ.